

[Arbejdsministeren]

forløb, så vi ikke taber dem. Vi skal tilbyde dem en eller anden form for beskæftigelse og så håbe på, at de senere får lyst til at få en uddannelse. Vi må indrette vores uddannelsessystem, så det kan tage dem op, så de ikke er lost for evig tid, så vi ikke skaber en restgruppe af nogle, der har levet på lappeløsninger, og som altid skal være ufaglærte. Derfor mener jeg, at vi ikke skal kalde det lappeløsninger, men hellere forskellige former for beskæftigelsestilbud, som vi kan give de unge, der ikke er parat til at modtage et uddannelsestilbud.

Jeg kan være meget enig i det, som fru Ebba Strange var inde på om en særlig svært stillet gruppe, de kvinder, der tidligt bliver mødre, og som ikke har fået uddannelse og heller ikke har fået arbejde. Det er rigtigt. Jeg kender dem fra min fortid i Dansk Kvindesamfund og kvindebevægelsen, men jeg kender dem egentlig også fra min fortid som socialudvalgsformand, hvor jeg har truffet mange af disse kvinder. De kunne være måske mellem 20 og 25 år, de var alene og havde aldrig fået uddannelse, aldrig haft arbejde og virkede ikke særlig lykkelige over at være på bistandshjælp. De kvinder, som jeg traf, virkede på mig meget passive. Det var kvinder, hvor man følte, at hele deres verden brød sammen, hvis TV-apparatet gik i stykker. Det siger noget om, at det er en gruppe, som har det svært.

Jeg tror egentlig ikke, at der er nogen pantløsning på at hjælpe disse kvinder. Jeg ville sige noget om, at vi bør sikre, vi bør gøre alt, hvad vi kan for, at det måske ikke kommer til at ske i fremtiden. Det bør vi efter min opfattelse gøre gennem en styrket erhvervsvejledning i skolerne, ved at prøve på, at de ikke kommer ud i en situation, hvor de glider ind i et mønster, hvor de i en årække lever på bistandshjælp. Jeg tror, at man så på en eller anden måde bliver psykisk fanget i det spil, og så er det svært at komme ud af det.

Men det er jo fremtidens kvinder. Hvad så med dem, der er i situationen? Jeg tror, at man må få et samarbejde mellem sociale myndigheder, altså bistandskontorerne, så man ikke bare løbende bliver ved med at udbetale dem bistandshjælp, men tager op til behandling – og nu kommer jeg ind på socialministerens område, men jeg håber, at han tilgiver mig – de uddannelsesmuligheder, der

også findes inden for bistandslovens rammer, så man får dem motiveret på en eller anden måde og kørt gennem arbejdsformidlingssystemet. Men det er i hvert fald noget, som ikke bare kræver en håndfast håndtering, men også en masse psykologi og motivering at få fat i denne gruppe, og i hvert fald et arbejde, som jeg finder er særdeles væsentligt.

Fru Lilli Gyldenkilde var også inde på den store kvindearbejdsløshed, og jeg deler betragtningerne, som jeg også gjorde med fru Ebba Strange om, at det er væsentligt, at vi også sikrer kvinderne adgang til uddannelse og til arbejde.

Hr. Ole Vig Jensen havde også nogle betragtninger om ungdomsgarantiordningen. Jeg mener, at det eneste rigtige, vi kan gøre, er meget nøje at følge, hvordan det er gået i de to forsøgsamter. Derfor vil regeringen selvfølgelig også meget grundigt studere de evalueringsrapporter, der kommer fra de to amter. Nu er de jo undervejs og til behandling i de forskellige amtsråd og har også været til behandling i landsarbejdsnævnet. Jeg mener, at vi skal vurdere dem og ikke bare forkaste dem og sige: det var så det, og det går vi ikke ind for. Vi skal vurdere dem, og så skal vi bruge det, som er godt i dem, og overføre dem til noget af det, som vi vil bruge i vores ungdomsarbejdsløshedsbekæmpelse eller på anden vis. Det er klart, man ikke kan have sådan nogle ordninger kørende i nogle år, som har kostet så mange penge, uden at man også sørger for, at man får et tilstrækkeligt udbytte af de resultater, så man måske kan undlade nogle af de fejltagelser, som der måske har været i nogle af de rapporter, uden at jeg her skal tage stilling til dem. Det, vi har sagt fra regeringens side – og der er ingen uenighed mellem undervisningsministeren og mig i denne sag – er, at det er regeringens opfattelse, at vi ikke ønsker at fremkomme med et forslag til en landsdækkende ungdomsgarantiordning. Vi vil komme med et forslag om, at vi skal have uddannelsestilbud suppleret med beskæftigelsesmuligheder.

Fru Helle Degn var inde på, at regeringens politik i særlig grad ramte kvinderne og ramte kvinderne hårdt på beskæftigelsen, fordi regeringen ikke vil have så mange offentlige udgifter, og at vi gerne vil bremse op for væksten i personaleforbruget inden for